

- Hagyd, anya.
- Miért? Megbántottam? Megsértettem volna? (Elhallgatott, majd szinte eszelősen.) Csak ha azt az egyet megtudhatnám, hogy kivel akar ez szót váltani! Hallod?! Kivel! Kivel! (Csönd.) Motyog valamit... igen... mintha motyogna...
- Semmi, anya... semmi.

Orbán Ottó

HORATIUSHOZ

Eheu fugaces, Postume, Postume

ÉN:

Juhé, de gyorsan múlnak el éveink:
egy perce még nagy kurvapeccér valék,
s halhatatlanság balekja,
olvatag érc remegő ölemben,

s ma botra hajlok – ősz akadémikus,
kit máris unni kezd az utókora:
szegény tatus a DNS-sel;
ő meg a kába utópiái!

Ahogy te mondtad, nincs haladék, kiút.
Tömör sötétség mindenem, ólmos éj,
s hálótársunk sivár öregség:
csontjai szúrnak, akár a rajzszög.

Hatalmas úr hív, bárki is ő. Ha int,
a téridő, mint végtelen óceán
megnyílik és magába süllyeszt.
Mégsem adom föl a meccset, azt nem!

Mert lényegem nem én vagyok, én, a név –
az olthatatlan láng az, a lázadás,
mely sejtről sejtre bujdokolva
menti a horda lopott tüzét. Ma

bennem: jövőre bennük!

Ő:

Oké, majom;
a végtelen nagy trükkje a változás –
ezt úgy ahogy, de eltanultad...
Bújj csak az ágyba hamis reménnyel!...